

på venteliste, bliver sprunget over til fordel for udlændinge. Er det sådan, at man konkret ønsker at pålægge de kommuner, der ikke har særlig mange almennyttige boliger, en opgave, der går ud på, at de skal opføre dem for at hjælpe regeringen?

Ester Larsen (V):

Så vidt jeg erindrer statsministerens nytårstale, benyttede statsministeren i den udtrykket »tvangsægteskaber«. Finansminister Mogens Lykketoft brugte klart udtrykket »arrangerede ægteskaber« i tv-udsendelsen i går, og jeg hører nu, at statsministeren også selv bruger udtrykket »arrangerede ægteskaber«. Jeg vil gerne spørge, om det, vi kan forvente af initiativer, bliver initiativer, som kan danne barriere mod arrangerede ægteskaber.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til spørgsmålet om samfundsindretningen i fremtiden i øvrigt og ønsket om et bestemt tal er der jo i virkeligheden ikke meget nyt at sware, også fordi politik i virkeligheden er to ting. Politik er for mig noget med at have nogle klare holdninger, men også at knytte nogle løsninger på de problemer, der er, sammen med holdningerne.

At diskutere et bestemt antal fører os ingen steder hen. Det er jo ikke noget, der løser noget problem, slet ikke. Det gælder derimod om at diskutere de reelle problemer: at vi på Nørrebro har nogle mennesker, som har svært ved at få lært sproget, og det må vi så hjælpe dem med; at vi på Vesterbro har nogle arbejdsløshedsproblemer, som også findes i Odense og i Århus og andre steder, og dem må vi så hjælpe med at finde løsninger på.

Det er jo det, der gør politik interessant. Det andet fører ingen andre steder hen end til usikkerhed, til frygt og til fortægnelse af de virkelige billeder.

Det, vi har brug for, er at skabe tryghed dér, hvor den ikke findes, og det gør den heldigvis i de fleste byer i Danmark. Men at skabe tryghed i de kvarterer, hvor den ikke findes, skal gøres ved at foretage sig noget konkret som f.eks. at tage fat i de reelle problemer i opgangene, i boligkvarterne, i sprogundervisningen og på arbejdsmarkedet. Det skal f.eks. anerkendes, at en person med et udenlandsk klingende navn, der har et uddannelsesbevis som ingeniør, også kan blive ansat som ingeniør i Danmark.

Til den anden spørger, hr. Søren Søndergaard: Vi er lidt ude i en diskussion om, hvad problemet skal kaldes. Vi ved rent faktisk, at når det gælder arrangerede ægteskaber, er en uhyggelig stor del rent faktisk ægteskaber, der er indgået under tvang. Jeg synes derfor, betegnelsen »arrangerede ægteskaber« er en god betegnelse, også fordi den i dag findes i den gældende lovgivning.

Det, vi rent faktisk vil standse, er de ægteskaber, hvor typisk kvinden, men også indimellem manden, ikke har fået lov til frit at vælge sin partner enten gennem et ægteskabsbureau eller frit på anden måde. Det afgørende for mig er, at man her i Danmark har retten til frit at vælge, hvem man vil dele sit liv med. Det synes jeg vi skal holde fuldstændig fast ved, og det er derfor, vi laver de nye initiativer.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må altså sige, at det er meget lidt, vi kan få ud af statsministeren. Nu har jeg spurgt, om Danmark er multietnisk ud fra den definition, statsministeren selv har givet, men det kan vi ikke få noget svar på. Og så siger statsministeren, at vi skal diskutere holdninger, og hvordan vi vil løse problemerne. Men lige præcis det netop at diskutere, hvilken befolkningssammensætning vi skal have, er da et udtryk for at diskutere holdninger.

Jeg forsøger at spørge statsministeren: Hvordan skal den danske befolkningssammensætning være? Skal den være fuldstændig tilfældig, alt efter hvem der ønsker at søge til Danmark, eller skal vi have en styring af tingene?

Statsministeren er åbenbart ikke talsmand for, at vi skal have nogen styring af tingene. Er statsministeren så også tilhænger af, at indvandrerstopet ikke bare reelt, som det jo er sket, men også formelt ophæves? Det må vel være konsekvensen af det, statsministeren siger, altså at man ikke vil forholde sig til, hvor mange der skal kunne komme udefra ind i det danske samfund.

Statsministeren må altså på et eller andet tidspunkt erkende, at hvis man skal integrere de fremmede, der allerede er i det danske samfund, er der grænser for, hvor mange nye fremmede der hvert år kan komme ind i det danske samfund. Hvis statsministeren ikke kan forholde sig til det, forholder statsministeren sig ikke til de problemer, den danske befolkning står med.